

Revista 22, de la numărul 1 la 1500 și mai departe

HORIA-ROMAN PATAPIEVICI
„Intellectualul public este
creația oamenilor care au
nevoie de el.” (interviu)
PAGINILE 8-10

VLADIMIR TISMĂNEANU
Dictatura decrepită:
România în primăvara
lui 1989
PAGINA 11

DRAGOȘ PAUL ALIGIĂ
Neoliberalismul
și criticii săi. 4 teorii
despre piață și stat
PAGINA 7

revista22.ro

RODICA PALADE

1000+1 editoriale

1001 de săptămâni de când 22 apare neîntrerupt înseamnă un parcurs cât cel al țării eliberate de dictatură, în 22 decembrie 1989. O vârstă onorabilă și venerabilă pe care o împlinim astăzi fără altă mândrie decât aceea de a ne fi străduit să facem un alt fel de presă, dedicându-ne, din primul număr, unei diversități de subiecte socotite tabu în societate. Fiecare rând scris în 22 a fost însoțit de dorința de a spune cititorilor adevărul, de voința de a decortica pentru ei toate aspectele unei tranziții lungi și dureroase de la o societate închisă, totalitară, la o societate deschisă de tip occidental. Născut din întâlnirea fericită a unor talente complementare și din voința încăpățanată de a rămâne independent, tocmai ca să poată vorbi liber, 22 a susținut constant principii, și nu oameni. Oamenii care le-au întrupat trecător au confundat revista cu o floare pusă de-a pururi la butoniera lor. Dar când au părăsit principiile, au avut surpriza, ca, întinzând mâna, să dea peste un cactus.

Am reușit „să fim o instanță critică a realității”, așa cum ne propuneam în primul editorial, alăturându-ne, de fiecare dată, celor care au militat pentru dislocarea gândirii unice. De la mineriade la intrarea țării în NATO și apoi în UE, au existat și mult neprevăzut, sușuri și coborâșuri care, uneori, au depășit capacitatea noastră de evaluare, dar niciodată atitudi-

nile exprimate de 22 nu au fost lipsite de bună-credință și de convingerea fermă că slujesc binele public.

Un instrument de învățare a istoriei recente, un instrument pedagogic și educativ, însă, mai mult ca orice, 22 rămâne un simbol al libertății de expresie. Există oameni pe care libertatea de a spune ce gândești îi ofensează în așa măsură, încât, în rândurile citite în 22, ei nu pot vedea decât oculte intervenții străine. Lor le e greu să creadă că cineva ar putea face altfel decât fac ei. Sunt oameni care compară solda lor și vacanța în Creta cu voluntariatul sau modicele sume obținute de la 22. Ei își ascund astăzi aservirea, spunând că 22 e aservit. Ei știu însă, în intimitatea lor tulburată, că singurul nostru capital este onestitatea. Și, da, idealismul. Ei nu vor să critice 22, ei vor să-l facă să dispară. Credem cu tărie că cititorii trebuie să fie informați corect și nu vom abandona fără luptă spațiul mediatic, invadat de mercenariat vulgar.

Cu un format modern, 22 rămâne fidel valorilor fondatoare din zilele tot mai îndepărtate ale aceluia decembrie însângerat. În 20 de ani de emoții, tensiuni și câteva bucurii, 22 a țesut cu cititorii lui o relație unică. Iar cele 1001 numere nu înseamnă a sărbători revista, ci o invitație de a regândi un drum străbătut împreună. //

12 mai 2009, anul XX, numărul 1001

UN DRUM STRĂBĂTUT ÎMPREUNĂ

ANDREI CORNEA

Darurile lui „22“

După ce Domnul Dumnezeu făcu lumea – bine, rău, cum se pricepu moșul – se prezentară înaintea Lui toate creaturile pentru a-și primi calitățile și defectele. Lucrul e bine cunoscut și a fost povestit de multe ori în diferite chipuri. Ceea ce însă nu se știe este că și ziarele, revistele, posturile de radio și televiziune – acelea care urmau să existe de-a lungul istoriei în diverse locuri și în felurite momente – veniră și ele, așezându-se la o coadă lungă. Așa că, după ce până și stridiile și libărcile își căpătară ceea ce li se cuvenea, veni și rândul presei.

În față ieși mai întâi un post de televiziune, dispus să dea în direct și un viol. – Ai să ai succes, spuse Domnul. Te va privi lumea seară de seară cu râsuflarea tăiată, să vadă dacă a apărut cine a dispărut și viceversa. Dar te vor disprețui intelectualii!

– Bogdaproste!, răspunse postul încântat. Se apropie apoi un alt post, cu trei capete, toate seci.

– Mie ce-mi dai, Doamne?, întrebă el înfrigurat pe trei voci.

– Să faci din albă neagră și din neagră albă, să spurci și să lauzi pe cine vrea patronul și de rușine să nu știi!

– Săru’ mâna, răspunse postul, sărutându-i Domnului sfânta dreaptă, așa, ca exercițiu prealabil.

După un timp, iată încă un post, mai mic ceva, dar vioi și înscris în realitate.

– Eu ce primesc?

– Tu ai să ai fete mișto drept prezentatoare, dar nu prea istețe. Ai să ai și un director mintos, dar care se va pleca precum trestia după cum bate vântul...

– Nu mă sperie niciun vânt!, multumescu-ți, Doamne.

Urmară rând pe rând și celelalte posturi și jurnale și reviste, toate primindu-și partea menită lor de înțelepciunea supremă: unele să aibă bani mulți, altele să dea faliment repede, altele să se vândă ieftin, altele să aibă editorialiști valoroși pe care să-i concedieze, altele să lucreze în mod programatic cu nerozi; unele publicații fură înzestrate cu darul de a înjura fără perdea, foarte multe – cu cel de a minți continuu. Una – o gazetă săptămânală – primi ambele aceste prețioase daruri în

asemenea proporție măreață, încât avea să devină cândva un model de neegalat. Dar și numărul de procese în care urma să fie antrenată avea să ajungă la dimensiuni la fel de mărețe.

În sfârșit, la urmă de tot, sosi și un săptămânal cam ponosit, dar cu intenții mari și cu orgolii și mai mari. (Nu-i dau numele, dar îl cunoașteți – e dintr-o cifră repetată.)

– Mie ce-mi dai, Doamne?, întrebă el.

– Acuma vii, când tot ce-i bun am dat? Unde ai fost până acum, spuse Domnul cu necaz, căci ținea la respectul în taină.

– Păi, la redacție, la difuzare, la *Rodipet*, la bancă, la un simpozion despre drepturile omului, la...

– Of, ce să-ți mai dau? Tot ce-i bun s-a isprăvit. Bani n-o să ai, tiraj – meschin, sponsori pe sponci. Dușmani – din belșug. Te vor călca mineri, te vor înjura gazetele puternice, cinci guverne vor încerca pe rând să te dea afară din sediu. Unii te vor numi „bârlogul lupilor”, alții îți vor striga că ești „arondat Cotroceni-

lui”, mulți te vor ponegri. Pentru unii vei fi „elitist”; pentru alții – fără rost. Iată ce-ți dau!

– Frumos m-ai dăruit, n-am ce zice! Poate găsești totuși și ceva bun, răspunse revista, nu prea fericită.

– Vei dura 1001 numere și încă mult pe atât!, încercă Dumnezeu să îndrepte lucrurile.

– Cu mizeria prevestită mai înainte nu văd care-i pricopseala!, obiectă revista, care avea replică.

Domnul tăcu puțin, se gândi, se scotoci, privi apoi la ceas văzând că e târziu și că musai să încheie creațiunea universală înainte de Sabat. Zise în fine:

– Bine, îți mai dau ceva, dar nu știu dacă e de bine sau de rău, pentru că toți ceilalți s-au uitat chiorăș la asta...

Scoase o arătate palidă și jigărită, parcă stând să-și dea duhul în orice clipă, dar cu ochii frumoși:

– Asta-i Libertatea. Hai, ia-o și du-te odată, că e ora închiderii! //

12 mai 2009, anul XX, numărul 1001